

Aquest llibre pertany a

Altres llibres de Tom Percival

Guardians dels Somnis

La Sarah i el dubte astut

TOM PERCIVAL

La seva missió és derrotar el monstre de la ràbia!

L'Erika i el malson rabiós

Una aventura fantàstica dels

GUARDIANS
DELS **SOMNIS**

«Aquesta edició ha sigut traduïda amb una
ajuda de la Generalitat Valenciana».

GENERALITAT
VALENCIANA

Publicat originalment com *Attack of the Heebie Jeebies* el 2020
per Macmillan Children's Books
Aquesta edició, amb el títol *Erika and the Angermare*, es va publicar el 2021
per Macmillan Children's Books, un segell de Pan Macmillan

Text i il·lustracions © Tom Percival, 2020
D'aquesta edició © Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent (València)
www.andana.net / andana@andana.net

Traducció: Anna Llisteri
Revisió: Maria Carbó

Queda prohibida la reproducció i transmissió total i parcial d'aquest llibre sota
cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del
copyright i de l'empresa editora.

ISBN: 978-84-18762-56-7
Dipòsit legal: V-2647-2022
Imprès a Europa

Andana
editorial

*Aquest llibre està dedicat
a en Sachin i en Krishna. Continueu
sent fabulosos, vosaltres dos!*

CAPÍTOL 1

L'Erika Delgano estava de molt MALA lluna. Algú havia rosegat COMPLETAMENT els dits del seu nino preferit. Algú havia tacat amb suc de nabius TOTA la samarreta que més li agradava. I algú havia plorat tota l'estona que havia durat l'obra de teatre de l'escola, i per això ella s'havia OBLIDAT del seu paper. I a més a més, aquest algú no era un algú qualsevol. Vivía a casa seva, havia embruixat els pares i no se'l

podia treure de sobre, fes el que fes! Aquest algú era el seu germanet: en Randall.

Era cert que en Randall només tenia poc més d'un any i probablement no la

volia fer enfadar, però igualment... Cada dia que passava, l'Erika estava més i més empipada fins al punt de patir per si realment podia fer **PLOP!** i explotar. Pel que sabia, de fet ningú no havia arribat a reventar de ràbia, però l'Erika estava convençuda que ella seria la primera.

I ara, per rematar-ho, s'havia de tornar a quedar a dalt com una estúpida, «PER PENSAR», mentre els altres eren tots a baix, jugant a la família feliç.

L'Erika va caminar picant de peus per l'habitació. Quan se'n va afartar, va donar una puntada de peu a la pota del llit. FORT. Tant que es va fer mal al peu, cosa que la va fer enrabiar encara més. Llavors va agafar una pilota de goma i la va tirar contra la paret.

PAM!

Ara! Això sí que la va fer sentir millor (durant aproximadament 0,3 segons), fins que la pilota va rebotar i li va anar a parar al nas.

L'Erika tenia ganes de plorar. En Randall havia destrossat completament el seu dibuix. Fins i tot hi havia tirat aigua per sobre. Però l'havien castigat, a ell? L'havien enviat al bressol «A PENSAR», a ell? Nooo, i ara!

Havia de reconèixer que tampoc no havia passat gaire temps fent el dibuix, i era veritat que l'havia deixat a terra, però igualment... era MOLT injust! O almenys això era el que li semblava a l'Erika, que tanmateix es deixava una cosa força important. Quan l'Erika havia vist el dibuix destrossat, havia anat corrents a escriddassar en Randall, li havia dit que era «una bestiola petita i dolenta!» i l'havia fet plorar. Perquè a l'Erika li passava una cosa: quan s'enfadava i treia el mal geni... el treia **DE DEBÒ**.

I ara havia acabat allà... A dalt a la seva habitació, amb un blau al peu, el nas adolorit i una sensació desagradable que se li retorçava a la panxa. Si no hagués estat tan enrabada, potser s'hauria adonat que li sabia una miqueta de greu haver escriddassat en Randall... però encara estava enfadada.

Al cap d'una estona, l'Erika va sentir com la mare pujava en Randall per ficar-lo al llit. Va esperar un parell de minuts i després va baixar de puntetes. S'imaginava que tindria el pare per a ella sola; potser farien un partit de futbol al jardí, com feien sovint... abans d'en Randall.

L'Erika va trobar el pare a la cuina. Estava adormit com un soc a la taula, amb una galta reposant sobre un entrepà a mig

menjar i una mà al voltant d'una tassa de te refredat. Li queia un fil de baveta de la boca.

L'Erika es va esgarriar; de vegades els pares podien fer molta angúnia.

—Pare? —va murmurar.

No hi va haver resposta.

—Pare —va repetir l'Erika, amb més força.

Va continuar sense respondre.

—li va cridar a l'orella.

PARE!

—Quèèè? —El pare de

l'Erika va fer un esgarip, mentre es posava dret de cop i es tirava el te fred per

la camisa.

—Ah, estàs despert —va dir l'Erika amb aire innocent.

—Se'm deuen haver tancat els ulls —va murmurar el pare de l'Erika, tot fregant-se la cara i desenganxant-se un tall de cogombre de la galta. Va fer el gest de posar-se'l a la boca, però es va aturar quan va veure la cara que feia l'Erika—. Ara mateix estic tan cansat...

—De debò? —el va interrompre de seguida l'Erika.

No hi havia res, però res, pitjor que sentir els pares dir coses avorrides sobre com de cansats estaven, cosa que els seus pares feien **CONS-TANT-MENT**.

—De tota manera —va continuar—, tens ganes de xutar una estona la pilota al jardí?

—M'encantaria
—va dir el pare,
mentre s'eixugava
una gota de mostassa
de la barba—, però val més que em posi a
rentar els plats.

A l'Erika li va caure l'ànima als peus;
abans sempre volia jugar a futbol.

—I després de rentar els plats?

El pare de l'Erika va mirar un moment
el rellotge.

—No ho sé —va dir—.

Comença a ser una mica
tard i últimament
en Randall s'ha
despertat molt a
les nits.

—Mm-mmm —va remugar
l'Erika. Era pràcticament

l'únic que contestava sempre que
els pares parlaven d'en Randall.

—Té uns gasos terribles, saps? —va afegir
el pare.

—Mm-mmm —va murmurar l'Erika.

—És clar que podria ser
intolerància als lactis...

—Mm-mmm —va
rondinar l'Erika.

—Això o bé...

M'ÉS IGUAL!

L'Erika va explotar, de tal manera que fins i tot es va sorprendre a si mateixa.

**-NOMÉS FEU QUE
PARLAR D'EN RANDALL!**

**NO EM PREGUNTEU MAI RES
DE MI, MAI NO VOLEU PASSAR
TEMPS AMB MI!**

**TOT ÉS «RANDALL,
RANDALL, RANDALL»!**

Ara s'havia posat a cridar.

**-TANT DE BO EN RANDALL
NO HI FOS!**

NO ÉS JUST.
NO ÉS JUST.
NO ÉS JUST.

Durant uns segons, el pare i ella es van quedar mirant-se en el silenci que s'havia fet a la cuina. Es va sentir un xiscle fort al pis de dalt i la mare de l'Erika va cridar als de baix:

—Fantàstic! Ara heu despertat en Randall! Just el que necessitava. Moltes gràcies.

A l'Erika li van començar a coure els ulls amb l'escalfor de les llàgrimes.

—Erika —va començar a dir el pare—. Ho sento. Escolta, podem parlar de...

Però l'Erika ja no hi era. Havia passat pel costat del pare amb una empenta i havia travessat corrent la sala. Mentre pujava de pressa les escales, els peus li marcaven el ritme dels pensaments.

L'Erika va entrar plena de fúria al seu dormitori i va tancar la porta amb un cop que va fer tremolar les parets. Es va deixar caure al llit, amb les espatlles tremolant mentre sanglotava de ràbia.

I al final...

es va adormir.

CAPÍTOL 2

Mentre l'Erika dormia, la ràbia anava bullint dins seu, retorçant-li els somnis i convertint-los en una cosa **DURA** i **FREDA**: un malson.

L'Erika va somiar que tornava a ser a la cuina amb la seva família. Els pares estaven pendents d'en Randall, igual com passava en la vida real.

—*Sempre és així, oi?* —va murmurar una veu invisible.

L'Erika va mirar al seu voltant, però no hi havia ningú.

—*Sempre es posen a favor d'ell, oi?* —va

xiuxiuejar la veu.

L'Erika va fer que sí amb el cap,.

—*Com et fa sentir, això?* —va preguntar la veu.

—Enfadada —va murmurar l'Erika.

—*Sí* —la va consolar la veu—. *Ja ho sé...
Llavors, fes cas a aquesta ràbia, aprofita-la,
converteix-la en força.*

L'Erika va notar com una calorada creixent-li a dins. La veu tenia raó. Els pares sempre es posaven a favor d'en Randall i no d'ella, i allò no era just! L'Erika va notar com la calor s'intensificava, va notar com cedia a la ira... Llavors una forta vibració va recórrer el terra i a l'Erika li van venir unes ganes estranyíssimes de riure.

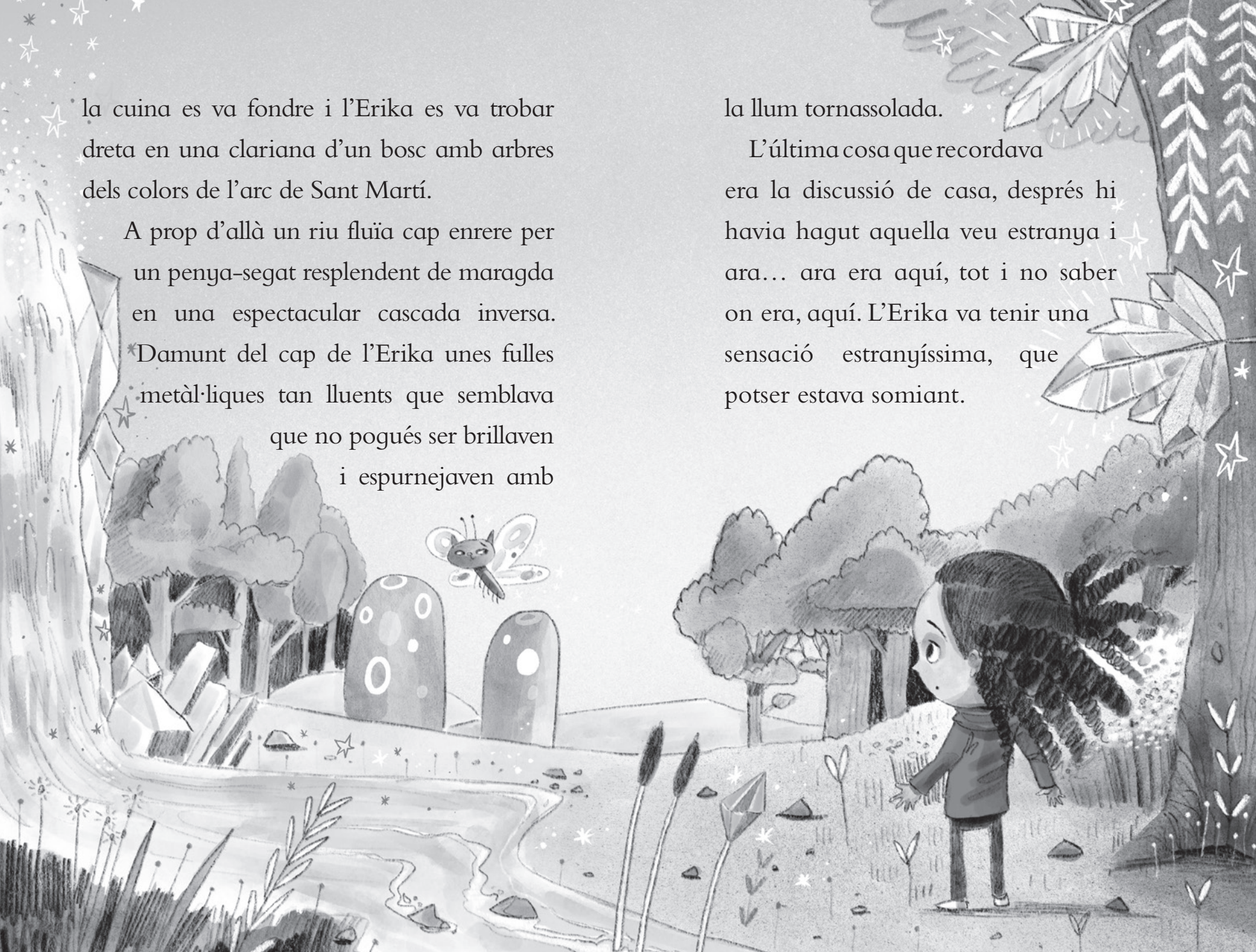
—*Noooooo!* —va bramar la veu que tenia al cap, i després va desaparèixer. L'escena de

la cuina es va fondre i l'Erika es va trobar
dreta en una clariana d'un bosc amb arbres
dels colors de l'arc de Sant Martí.

A prop d'allà un riu fluïa cap enrere per
un penya-segat resplendent de maragda
en una espectacular cascada inversa.
*Damunt del cap de l'Erika unes fulles
*metàliques tan lluent que semblava
que no pogués ser brillaven
i espurnejaven amb

la llum tornassolada.

L'última cosa que recordava
era la discussió de casa, després hi
havia hagut aquella veu estranya i
ara... ara era aquí, tot i no saber
on era, aquí. L'Erika va tenir una
sensació estranyíssima, que
potser estava somiant.

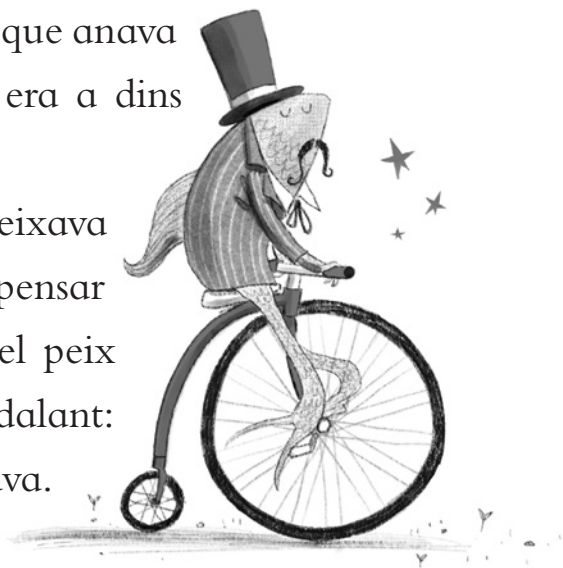

Un peix li va passar pel costat dalt d'una bicicleta antiga amb la roda del davant molt grossa, vestit amb un abric negre i un gran barret de copa. La va saludar educadament amb un gest del cap i va dir:

—Bon dia tingui.

L'Erika es va quedar mirant el peix. Des de quan els peixos parlaven, o anaven amb bicicleta? I això sense tenir en compte el fet que anava vestit, i que no era a dins de l'aigua.

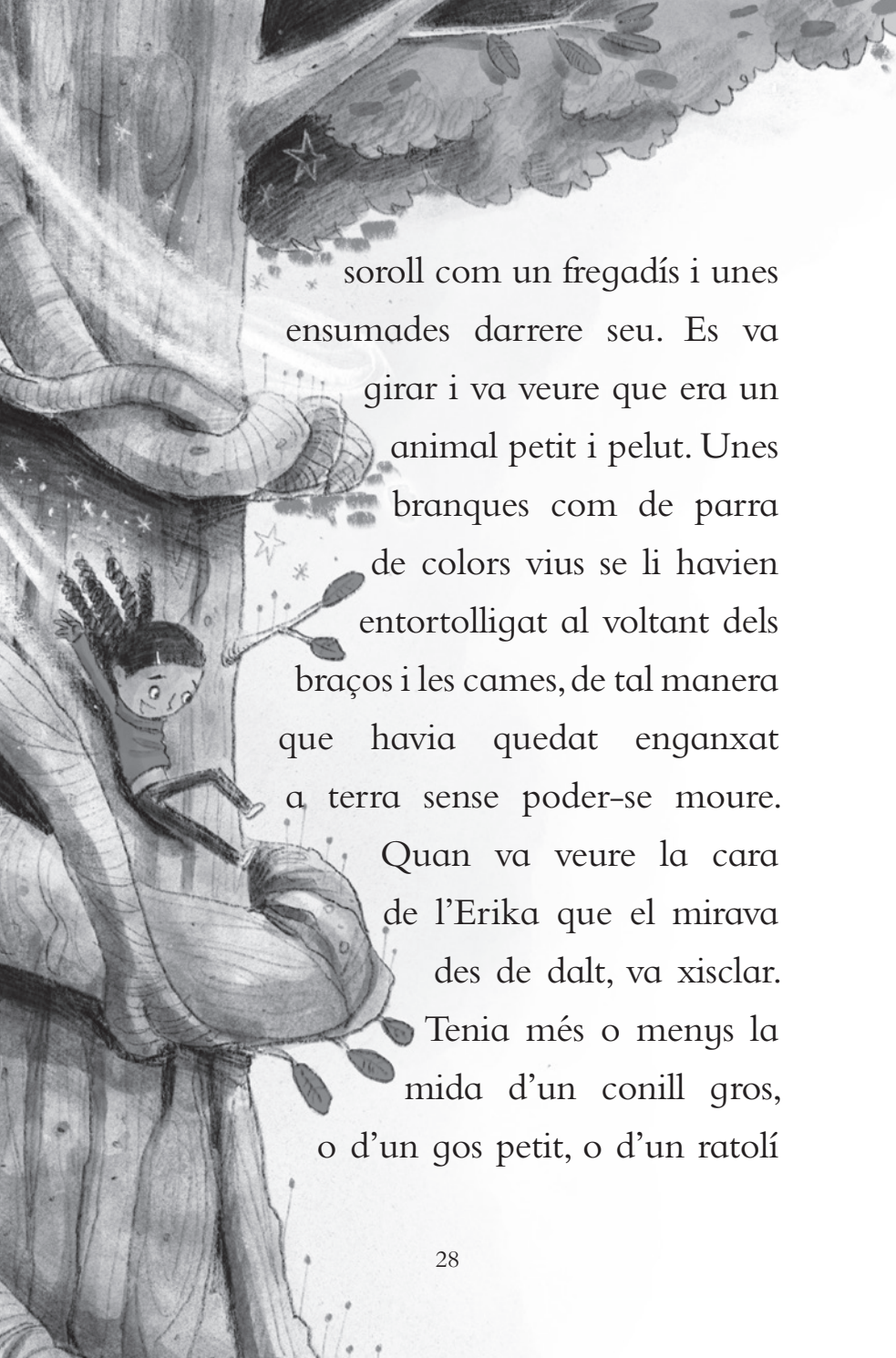
Això ho deixava ben clar, va pensar l'Erika mentre el peix s'allunyava pedalant: segur que somiava.

El terra semblava lleuger i elàstic. Quan va provar de saltar amunt i avall, va descobrir que s'aixecava metres en l'aire. L'Erika va somriure i, quan va fer un salt més gros, es va catapultar fins a l'altra banda de la clariana. Va aterrar en una de les branques més altes d'un arbre semitransparent, rient sense control. Es va quedar un moment allà asseguda, meravellant-se amb aquest món impossible.

Just quan es preguntava com podria baixar d'allà, les branques de l'arbre es van entrellçar formant un tobogan que baixava en espiral per tot el tronc, i l'Erika va lliscar fins a terra sense prendre mal.

—Tant de bo no m'hagués de despertar!
—va murmurar, però la va distreure un

A black and white illustration of a young girl with dark hair, wearing a dark dress, climbing a large, textured tree trunk. She is holding onto the bark with both hands and feet. The tree has thick, gnarled branches and some leaves are visible. The background is dark with some stars or small lights.

soroll com un fregadís i unes ensumades darrere seu. Es va girar i va veure que era un animal petit i pelut. Unes branques com de parra de colors vius se li havien entortolligat al voltant dels braços i les cames, de tal manera que havia quedat enganxat a terra sense poder-se moure. Quan va veure la cara de l'Erika que el mirava des de dalt, va xisclar. Tenia més o menys la mida d'un conill gros, o d'un gos petit, o d'un ratolí

molt i molt gros, i estava tot cobert d'un pelatge suau. Li sortien dues orelletes de la part de dalt del cap, i una cua se li agitava darrere el cos. Tenia les cames rabassudes, els braços curts i moltíssimes dents punxegudes a la boca grossa.

—Espantarrufa? —va dir l'animalet amb recel.

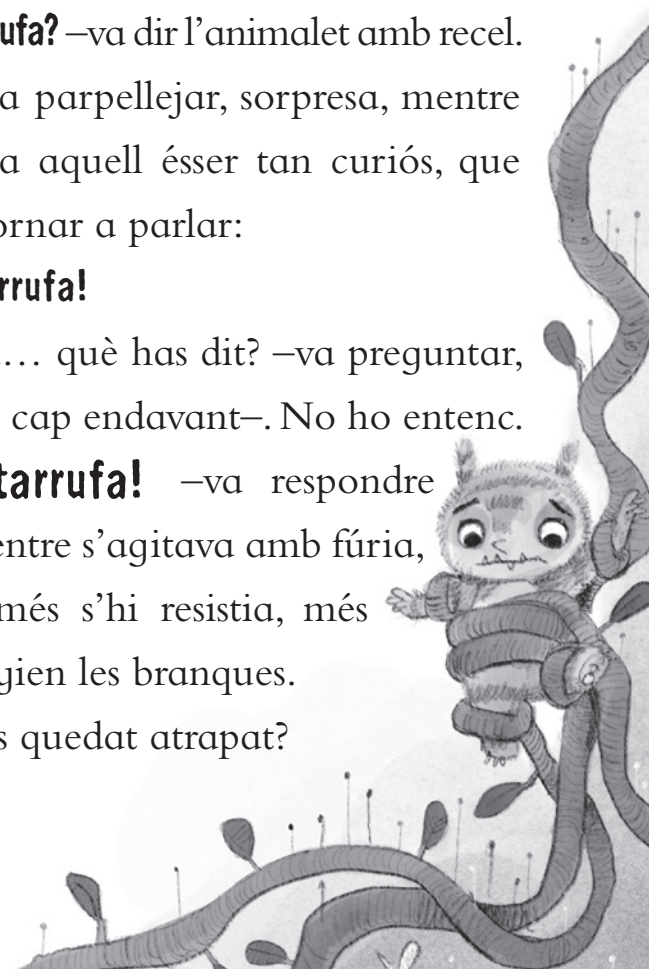
L'Erika va parpellejar, sorpresa, mentre contemplava aquell ésser tan curiós, que llavors va tornar a parlar:

—Espantarrufa!

—Perdona... què has dit? —va preguntar, inclinant-se cap endavant—. No ho entenc.

—Espantarrufa! —va respondre l'animal mentre s'agitava amb fúria, però com més s'hi resistia, més fort l'estrenyien les branques.

—Oh! Has quedat atrapat?

L'Erika es va ajupir i va desfer l'embolic de branques. Va intentar ajudar l'animaló a aixecar-se, però aquest va xisclar tan fort que l'Erika es va espantar molt i el va fer caure sense voler. A canvi, va rebre una mossegada al braç... i forta.

—**AAAUUU!** —va xisclar l'Erika—. Però què fas, mala **BÈSTIA!**

Va abaixar la vista al senyal que li havia quedat al braç. Una llum estranya brillava a les vores de la ferida, però es va curar gairebé instantàniament i la lluïssor es va esvaïr. Curiosament, de fet el braç ja no li feia gens de mal, però l'Erika encara estava molt i molt empipada.

—Es pot saber per què ho has fet, això? —va rondinar—. Jo només mirava d'ajudar-te, i m'has MOSSEGAT!

—**Espantarrufa...** —va dir la criatura molt fluixet.

—Mira, tampoc m'importa —va rondinar l'Erika—. Deixa'm estar sola, i prou!

La criatura se la va quedar mirant, amb la boca tremolosa i els ulls grossos i rodons brillants de llàgrimes a punt de sortir.

—Molt bé! Ja me'n vaig jo! —L'Erika es va girar i es va allunyar a bon pas, trepitjant fort.

No havia arribat gaire lluny quan va notar que alguna cosa li estrenyia la cintura i l'estirava cap enrere. Va mirar avall i es va tocar la panxa amb les mans, però no hi tenia res. Va caminar amb més ganes i va poder recórrer una petita distància, però anava molt a poc a poc.

Darrere seu es va sentir un gran gemec:

—**Espantarrufa!**

I aquell ésser es va posar a plorar. L'Erika va girar en rodó per veure'l arrossegant-se per terra, mentre movia frenèticament les mans i els braços en l'aire. Es va aturar i la criatura també es va aturar, com si estiguessin lligats amb una corda invisible. No sabia com, però els dos estaven connectats. L'Erika va arrufar les celles. Bé, no podia ser més perfecte!

La criatura estava estesa a terra tota trista, amb un moc de color lila extraordinàriament llarg penjant-li del nas. Això era ben bé la mena de cosa que feia en Randall, només que ell no tenia els mocs de color lila. Pensant en el seu germà, l'Erika va tenir una idea: quan en Randall estava enfadat, normalment tenia a veure amb menjar o amb dormir. Va mirar al seu voltant buscant alguna cosa que pogués menjar aquell ésser

i va veure que en un arbre d'allà a la vora hi creixien llaunes de pinya en conserva.

—Molt bé... —va dir l'Erika, i va fer uns passos per ajupir-se davant de la criatura—. Et buscaré alguna cosa per menjar, però hauràs de venir amb mi. —Li va posar una mà al braç.— I para de plorar, fes el favor.

La criatura va ensumar i es va mocar amb el dors d'un braç, de manera escandalosa i repulsiva, però almenys havia parat de gemegar.

—Bé... tu tens nom? —va preguntar l'Erika.

—**Espantarrufa** —va murmurar la criatura molt fluixet.

—Et dius **Espantarrufa**?

La criatura va fer que no amb el cap, de mala lluna, i una bafarada com les dels

còmics va aparèixer a l'aire. A dins hi havia imatges. Un ull com de dibuixos animats flotava al costat d'una boca, que es movia amunt i avall i anava traient dibuixos.

L'Erika va fer un rialleta.

—Que guai! —va dir—. Però... què significa?

L'ésser va fer una mirada devastadora a l'Erika. La bafarada va tornar a aparèixer, però aquest cop a dins només hi havia la boca i els dibuixos. Com més mirava, més li semblava que la boca parlava.

—Dibuixos... parlar —va dir a poc a poc l'Erika—. Parles amb dibuixos?

—**Espantarrufa!** —va dir la criatura; ara sonava molt més contenta, i un cap que feia que sí va aparèixer a la bafarada.

—Llavors, com et dius? —va preguntar l'Erika, somrient a aquell ésser menut i curiós.

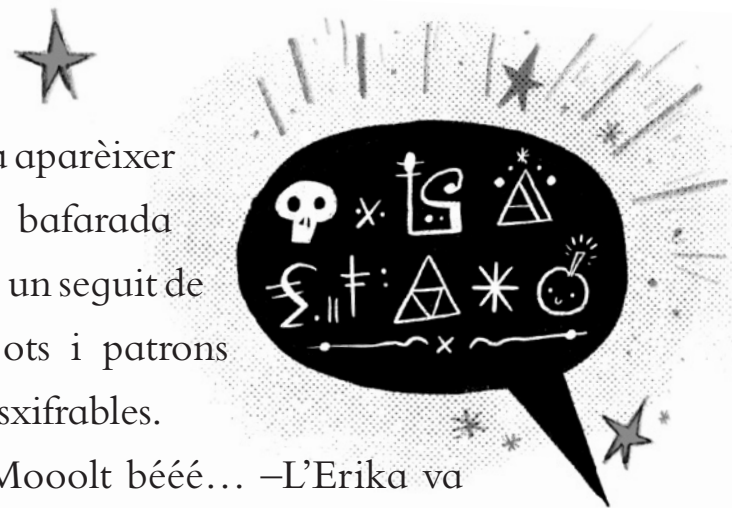
Va aparèixer una bafarada amb un seguit de gargots i patrons indesxifrables.

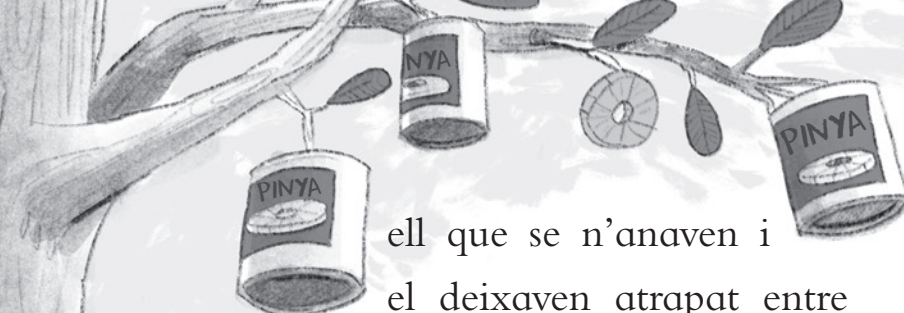
—Mooolt bééé... —L'Erika va fer que no amb el cap.— Què et sembla si simplement et dic... —El va observar més atentament.— **Bestiolet?** Fas força cara de dir-te **Bestiolet**.

La criatura va arronsar les espatlles, però no va semblar que no hi estigués d'acord.

—Molt bé, **Bestiolet** —va dir l'Erika—. Com és que estàs aquí tot sol? Que no tens amics?

—**Espantarrufa** —va dir en Bestiolet amb veu trista, mentre li ensenyava una imatge amb una pila de criatures com

ell que se n'anaven i
el deixaven atrapat entre
les enfiladisses. –T'han deixat aquí? –va
preguntar l'Erika.

En Bestiolet va fer que sí amb el cap i els
ulls se li van tornar més grossos i brillants.

–Ho sento... –va dir l'Erika mentre
el guiava cap a l'arbre de llaunes de
pinya–. Doncs què et sembla si anem
a buscar una mica de menjar?

Va collir una llauna i estava a punt d'obrir-
la quan es va adonar que, en canvi, en Bestiolet
havia trobat una pedra grossa per rosegar: la
boca pujava i baixava de pressa fent
mossegades. En un tres i no res, la

pedra

havia desaparegut i va atacar una branca
caiguda, que va devorar en qüestió de segons.

L'Erika el va observar bocabadada.
Mentre en Bestiolet menjava, una llum
estranya li brillava a la boca i, quan va
haver menjat tot el que va poder (una
quantitat sorprenentment gran per a una
criatura tan petita), va badallar, es va estirar
i es va adormir, fent uns rotets que enviaven
bombolles brillants a l'aire. L'Erika es va
gratar el cap. Si es desplaçava mentre dormia,
el despertaria. Potser es posaria a plorar a crits
un altre cop, i tenia moltes ganes d'evitar-ho!
Tant de bo tingués alguna manera de
transportar-lo amb ella...

Amb un

fiiiiiiiiuuuu!

suau, una motxilla va aparèixer
del no-res.

L'Erika va mirar la bossa amb suspicàcia. D'on diantre havia sortit? Tenia molts foradets per respirar incorporats a la roba i semblava perfecta per transportar en Bestiolet. Encantada, va agafar la criatura adormida, la va posar a la motxilla i va anar a explorar.

Aviat l'Erika va trobar una clariana on unes formacions de cristall molt boniques planaven en l'aire i repicaven amb lleus melodies dringadisses, mentre les plantes i les flors brillaven més fort o més fluix seguint el ritme de la música.

—Increïble... —va murmurar molt fluixet. Va continuar caminant i es va adonar que a alguns arbres els havien arrencat totes les fulles i moltes branques. En alguns casos, només en quedava una soca rosegada sobresortint del terra. S'assemblava al desastre que havia

deixat en Bestiolet després de fer un mos. Fins i tot hi havia llocs on havien endrapat un tros gros de terra i havien deixat una clapa llisa i grisa de... no-res. L'Erika va agafar un pal de terra i el va tirar a la clapa grisa de més a prop, però el pal va desaparèixer tan bon punt hi va entrar en contacte.

Aquells buits tenien alguna cosa que posava incòmoda l'Erika, i en va veure encara més tot passant. Al costat d'una enorme expansió de la grisor, es va fixar en una estructura que destacava per no tenir res destacat: un cobert de jardí vell i atrotinat, amb parets de fusta i un sostre de feltre esquinçat. Semblava molt i molt normal, cosa que immediatament la feia sentir fora de lloc.

L'Erika va arrufar les celles. Després de fer-hi un parell de voltes per comprovar que no

hi havia perill, va obrir la porta amb molt de compte i hi va entrar. Va veure una col·lecció de testos vells, una gandula atrotinada i unes quantes eines de jardineria escampades aquí i allà. I també va veure un parell d'ulls que l'observaven des de la penombra. Bé, dos parells d'ulls, de fet: un parell de parells d'ulls. Tot just podia distingir un individu rabassut, fet tot ell amb trossos de pedra, i un nen que semblava tenir més o menys la seva mida... però aquí s'acabaven les semblances. En lloc de ser sòlid, estava format per ombres canviants, que es van anar tornant cada vegada més tènues a mesura que anava abaixant la vista pel cos. No li podia veure gens els peus.

A l'Erika el cor li va fer un salt a dins del pit quan el nen d'ombres es va girar cap al seu company.

—Em sembla que ens pot veure —va dir— Quina ximpleria! —va exclamar l'home de pedra, i va plantar un petit giny electrònic davant de la cara del nen—. Mira, tots els indicadors són correctes.

—Sí... —va dir el nen, mentre apartava la pantalla—, però igualment... crec que ens pot veure.

—Naturalment que no pot —va dir l'home de pedra—. Només és humana.

—Ja ho sé —va dir el nen—, però igualment...

—I, exactament, què t'ho fa pensar? —va preguntar l'home de pedra, empipat.

—Doncs que... ens està assenyalant amb el dit —va contestar el nen—. I fa una mena de crit ofegat.

